

Přemysl Rabas

Pan Přemysl se narodil v Chomutově, ale pochází z Kadaně. Maminka pracovala v prádelně, tatínek opravoval výtahy. Dětství strávil v 60. letech a události vnímal dětskýma očima.

„Koukal jsem ze čtvrtého patra z balkónu, jak dole po chomutovské ulici jezdí tanky. Samozřejmě jsem tomu nerozuměl, tak jako viděl jsem vojáčky, vlastně to bylo pro mě tehdy i zábavné. Že jsem i někde na ulici škemral, jak se to dělalo, jestli vojáčku nemáš odznáček.“

Vztah k přírodě zdědil po dědečkovi, který byl myslivcem.

„To že byl myslivec je jedna věc, ale to že hodně chodil do přírody a tím vlastně jako učil i mě. Taky jsme měli chatu na Křivoklátě a tam první pozorování čolků a mloků a vydry a tak dále.“

Po základní škole, donucen rodinnou tradicí, se přihlásil na učební obor elektrikář. Brzy bylo učitelům jasné, že měření voltů, ohmů a ampér nebude pro Přemka to pravé...

„A někdy jsem si naopak na to odpolední vyučování přines třeba nějaký mrtvolky, co jsem tam dostal od veterináře, abych to doma vypreparoval. Takže jsem tahal nějaký mrtvý selata na výuku třeba elektrických strojů, no“

Po maturitě, jak jinak než elektrikářské, se odvážil dát přihlášku na veterinární vysokou školu. V začátcích studia mu velmi pomohlo přátelství s Jiřím Wintrem Nepraktou.

„Mě hrozně bavilo bavit se s ním o historii, o přírodě, nakonec i o těch kostech. On mě dal jako první lidskou lebku. On mě učil rozdíly mezi mužskou a ženskou lebku a díky možná tady těm věcem a znalostem, jsem potom měl trošku náskok v tom prváku na veterině.“

Malý byt, kde bydlel s maminkou po rozvodu rodičů, bohužel neposkytoval dostatek prostoru pro studia a tak se Přemek uchýlil do alžbětinského kláštera v Kadani. Sestry mu poskytly klidné místo ke studiu v klášterních celách a staraly se o něj. V klášteře se mu otevřel úplně jiný svět....

„Sestra Teodora mě zavřela na kůr nahoru k varhanům. Jsem viděl dolů, a dole pod sebou jsem viděl celou tu hlavní loď toho kostela, kde byly jenom ty řádové sestry. No a teď ta půlnoční měla úplně jinou atmosféru, než jaká tehdy byla známá. Bylo to jakoby se přenes do středověku.“

Poznal zde i odvrácenou tvář.

„Tak tam byla štára prostě, razie, státní policie a hledali cyklostyl, na kterým se dali kopírovat texty a na kterým mohli ty sestry šířit nějaký zakázaný text. Oni říkali, že takhle se k nim nechovali ani Němci za války.“

Z elektrikáře se stal tedy veterinář, ale tím se mu splnil sen jen z části. Za rok a půl už seděl v letadle směr Afrika. Dnes si pan Rabas žije svůj sen – pravidelně navštěvuje Afriku, stará se nejen o zvířata v ZOO VE Dvoře Králové.

„Děláme věci, o kterých se mě v době, kdy jsem zachraňoval ty kachny na tý Ohři ani nesnilo.“